

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของพฤติกรรมแบบเอและอึมโนทัศน์ มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคต้น ปีการศึกษา 2541 จำนวน 200 คน ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของตัวอย่งนิติตที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามคณะ และเพศ

คณะ	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
				ชาย	หญิง	รวม
วิทยาศาสตร์	17	26	43	8.50	13.00	21.50
เศรษฐศาสตร์	30	17	47	15.00	8.50	23.50
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	8	9	17	4.00	4.50	8.50
ครุศาสตร์	8	33	41	4.00	16.50	20.50
วิศวกรรมศาสตร์	11	11	22	5.50	5.50	11.00
แพทยศาสตร์	17	13	30	8.50	6.50	15.00
รวม	91	109	200	45.50	54.50	100.00

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็นมาตรวัดใหญ่ๆ 2 มาตร คือ

1. มาตรวัดอัตรมโนทัศน์ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นมาตรวัดอัตรมโนทัศน์ เทนเนสซี (Tennessee self-concept scales) ฉบับภาษาไทยซึ่งอำไพ ศิริพิพัฒน์ (2515) แปลจาก มาตรวัดอัตรมโนทัศน์ของ Pitts (Pitts, 1965) และผู้วิจัยนำมาดัดแปลงภาษาบ้างเล็กน้อย เพื่อความเข้าใจที่ง่ายขึ้น แต่ยังคงเนื้อหาของข้อกระทงตามความหมายเดิมที่ Pitts ได้สร้างขึ้น

มาตรวัดอัตรมโนทัศน์ แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 คำถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เพศ ชั้นปี คณะ และสาขาวิชา

ตอนที่ 2 มาตรวัดอัตรมโนทัศน์เทนเนสซี เป็นมาตรวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จาก ไม่จริงเลย ส่วนใหญ่ไม่จริง ไม่จริงบางส่วนและจริงบางส่วน ส่วนใหญ่จริง จริงที่สุด โดยผู้ตอบสามารถเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว จำนวน 100 ข้อ มีทั้งข้อความทางบวกและข้อความทางลบ คะแนนที่ได้เป็นคะแนนต่อเนื่อง

ลักษณะของมาตรวัดเทนเนสซี แบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1. อัตรมโนทัศน์โดยรวม (Total Self-concept)

หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับตนเองในทุกๆ ด้าน แสดงให้เห็นถึงการยอมรับตนเอง การเห็นคุณค่าของตนเอง ความมั่นใจในตนเอง

2. อัตรมโนทัศน์ด้านความเป็นเอกลักษณ์ (Identity)

หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับตนเองว่าเป็นคนอย่างไร (What he is)

3. อัตรมโนทัศน์ด้านความพึงพอใจในตนเอง (Self Satisfaction)

หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับการยอมรับตนเอง (How he accepts himself)

4. อัตรมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมที่ตนแสดงออก (Behavior)

หมายถึง การรับรู้และความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนในเรื่องต่างๆ ของตนเอง (How he acts)

5. อัตรมโนทัศน์ด้านร่างกาย (Physical Self)

หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะทางร่างกาย ทางเพศ สุขภาพ ความสามารถ ทักษะ

6. อัครมโนทัศน์ด้านศีลธรรมจรรยา (Moral - Ethical Self)

หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับคุณค่าทางด้านศีลธรรม ความสัมพันธ์ที่มีต่อศาสนา ความรู้สึกเกี่ยวกับการเป็นคนดีหรือเลว และความพึงพอใจในศาสนาของตน

7. อัครมโนทัศน์ด้านส่วนตัว (Personal Self)

หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับคุณค่าของตัวเอง ความรู้สึกมั่นใจในตนเอง และประเมินค่าบุคลิกภาพของตนเอง โดยไม่รวมลักษณะทางด้านร่างกายและความสัมพันธ์กับผู้อื่น

8. อัครมโนทัศน์ด้านครอบครัว (Family Self)

หมายถึง ความรู้สึกในคุณค่าและความพอใจในฐานะที่ตนเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว เป็นการแสดงถึงการรับรู้ตนเองว่าใกล้ชิดหรือห่างเหินจากครอบครัว

9. อัครมโนทัศน์ด้านสังคม (Social Self)

หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับความมั่นใจและความเชื่อมั่นในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

10. อัครมโนทัศน์ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง (Self Criticism)

หมายถึง ความกล้าที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับตนเองทั้งในด้านดีและไม่ดี ในมาตรวัดจะประกอบด้วยประโยคบรรยายเกี่ยวกับตนเองในด้านที่ไม่ดีทั้งสิ้น โดยทั่วไปคนไม่ค่อยอยากยอมรับว่าเป็นจริงสำหรับตนเอง (การให้คะแนนให้เหมือนกับเป็นข้อความทางบวก) ผู้ที่ได้คะแนนในองค์ประกอบนี้สูง แสดงว่าเป็นคนใจกว้าง สามารถวิพากษ์วิจารณ์ตนเองได้ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่าเป็นคนชอบปกป้องตนเอง ไม่กล้าที่จะยอมรับความจริงเกี่ยวกับตนเอง

คะแนนทั้งหมดมีพิสัย 90 ถึง 450 คะแนน บุคคลที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีอัครมโนทัศน์ในด้านดี ส่วนบุคคลที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีอัครมโนทัศน์ในด้านไม่ดี สำหรับข้อกระทง

10 ข้อของคะแนนการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองเป็นข้อกระทงจับเท็จ (lie scale) ของมาตรวัด MMPI

การให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อความ ดังนี้

ข้อความที่บรรยายตนเองในทางบวก ให้คะแนนดังนี้

ไม่จริงเลย	ได้	1	คะแนน
ส่วนใหญ่ไม่จริง	ได้	2	คะแนน
ไม่จริงบางส่วนและจริงบางส่วน	ได้	3	คะแนน
ส่วนใหญ่จริง	ได้	4	คะแนน
จริงที่สุด	ได้	5	คะแนน

ข้อความที่บรรยายตนเองในทางลบ ให้คะแนนดังนี้

ไม่จริงเลย	ได้	5	คะแนน
ส่วนใหญ่ไม่จริง	ได้	4	คะแนน
ไม่จริงบางส่วนและจริงบางส่วน	ได้	3	คะแนน
ส่วนใหญ่จริง	ได้	2	คะแนน
จริงที่สุด	ได้	1	คะแนน

สำหรับข้อความทางบวกและข้อความทางลบของมาตรวัดอัถมโนทัศน์ เป็นดังนี้

ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ข้อ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 14, 18, 21, 24, 27, 30, 35, 36, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 47, 48, 52, 55, 58, 61, 64, 69, 70, 72, 73, 75, 76, 78, 79, 81, 82, 85, 88, 91, 94, 97	ข้อ 3, 6, 9, 12, 15, 19, 20, 22, 23, 25, 26, 28, 29, 31, 32, 37, 40, 43, 46, 49, 53, 54, 56, 57, 59, 60, 62, 63, 65, 66, 71, 74, 77, 80, 83, 86, 87, 89, 90, 92, 93, 95, 96, 98, 99
รวม 45 ข้อ	รวม 45 ข้อ

มาตรวัดนี้มีข้อกระทงทั้งสิ้น 100 ข้อ ดังนี้ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข)

อัตรโนทัศน์ ด้านต่างๆ	ด้าน ร่างกาย	ด้าน ศีลธรรม จรรยา	ด้าน ส่วนตัว	ด้าน ครอบครัว	ด้านสังคม	ด้านการ วิพากษ์ วิจารณ์ ตนเอง
ด้านความ เป็นเอก ลักษณ์	ข้อ 1,2,3, 18,19,20	ข้อ 4,5,6, 21,22,23	ข้อ 7,8,9, 24,25,26	ข้อ 10,11,12, 27,28,29	ข้อ 13,14,15, 30,31,32,	ข้อ 16,17, 33,34
ด้านความพึง พอใจในตน เอง	ข้อ 35,36,37, 52,53,54	ข้อ 38,39,40, 55,56,57	ข้อ 41,42,43, 58,59,60	ข้อ 44,45,46, 61,62,63	ข้อ 47,48,49, 64,65,66	ข้อ 50,51, 67,68
ด้านพฤติ กรรม	ข้อ 69,70,71, 85,86,87	ข้อ 72,73,74, 88,89,90	ข้อ 75,76,77, 91,92,93	ข้อ 78,79,80, 94,95,96	ข้อ 81,82,83, 97,98,99	ข้อ 84,100

อ่ำไพ ศิริทิพัฒน์ (2515) นำมาหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ทั้งชายและหญิง จำนวน 89 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของคะแนนด้านต่างๆ มีค่าระหว่าง .52 ถึง .85 ส่วนการหาค่าความตรงของมาตรวัดใช้วิธีการหาความตรงร่วมสมัย (concurrent validity) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากมาตรวัดอัตรโนทัศน์ในแต่ละด้านกับมาตรวัดทัศนคติเกี่ยวกับตนเองตามวิธีของ Thurstone ซึ่งอ่ำไพ ศิริทิพัฒน์พัฒนาขึ้น จำนวน 24 ข้อ ได้ค่าความตรงมีค่าระหว่าง .44 ถึง .72

2. มาตรวัดพฤติกรรมแบบเอ แยกเป็น 2 มาตรย่อย คือ
 - 2.1 มาตรย่อยความพยายามเพื่อความสำเร็จ ข้อกระทงที่ 1-20 (20 ข้อ)
 - 2.2 มาตรย่อยความไม่อดทน-ความหงุดหงิด ข้อกระทงที่ 21-47 (27 ข้อ)

ลักษณะของมาตรเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จาก ไม่จริงเลย ส่วนใหญ่ ไม่จริง ไม่จริงบางส่วนและจริงบางส่วน ส่วนใหญ่จริง จริงที่สุด โดยผู้ตอบสามารถเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว มีทั้งข้อความทางบวกและข้อความทางลบ คะแนนที่ได้เป็นคะแนนต่อเนื่อง

การให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อความ ดังนี้

ข้อความทางบวก ให้คะแนนดังนี้

ไม่จริงเลย	ได้	1	คะแนน
ส่วนใหญ่ไม่จริง	ได้	2	คะแนน
ไม่จริงบางส่วนและจริงบางส่วน	ได้	3	คะแนน
ส่วนใหญ่จริง	ได้	4	คะแนน
จริงที่สุด	ได้	5	คะแนน

ข้อความทางลบ ให้คะแนนดังนี้

ไม่จริงเลย	ได้	5	คะแนน
ส่วนใหญ่ไม่จริง	ได้	4	คะแนน
ไม่จริงบางส่วนและจริงบางส่วน	ได้	3	คะแนน
ส่วนใหญ่จริง	ได้	2	คะแนน
จริงที่สุด	ได้	1	คะแนน

สำหรับข้อความทางบวกและข้อความทางลบของมาตรวัดพฤติกรรมแบบเอ เป็นดังนี้

ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ข้อ 1, 3-19, 21-31, 33, 35-40, 42-47	ข้อ 2, 20, 32, 34, 41
รวม 42 ข้อ	รวม 5 ข้อ

การสร้างเครื่องมือและประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยรวบรวมมาตรวัดและวิธีการวัดพฤติกรรมแบบเอแบบต่างๆ ได้แก่วิธีการตรวจสอบทางคลินิกด้วยวิดีโอเทปของ Friedman (1996), การใช้การสัมภาษณ์ (Structured Interview) มาตรวัดJAS (Jenkins, Rosenman และFriedman, 1967), มาตรวัดBortner (Bortner, 1969) และมาตรวัด Framingham Heart Study (Haynes, Levine, Scotch, Feinleib และ Kannel, 1978) ได้ข้อกระทงทั้งสิ้น 47 ข้อ (กระจายละเอียดในภาคผนวก ข) ข้อกระทงที่ 48-58 เป็นมาตรวัดความโกรธของ Spielberg และคณะ (1986) ผู้วิจัยทำความเข้าใจกับภาวะสันนิษฐาน (Construct) ของมาตรเพื่อให้มาตรมีความตรงตามเนื้อหา (content validity) แล้วนำมาพัฒนาเป็นมาตรย่อย 2 มาตร คือ

1.1 มาตรย่อยวัดความพยายามเพื่อความสำเร็จ จำนวน 20 ข้อ

1.2 มาตรย่อยวัดความไม่อดทน-ความหงุดหงิด จำนวน 27 ข้อ

2. นำมาตรทุกมาตรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มาให้ รศ. ดร. ชีระพร อุวรรณโณ พิจารณา แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุง

3. นำมาตรที่ปรับปรุงแก้ไข และผ่านความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

มาตรย่อยความพยายามเพื่อความสำเร็จ

นำมาตรย่อยความพยายามเพื่อความสำเร็จ ไปใช้กับนิสิตปริญญาตรี ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2540 จำนวน 60 คน นำคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์รายข้อ (Item analysis) ใช้วิธีวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ กำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 และวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร (Corrected Item-total Correlation) โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

วิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ

1. นำค่าสอบที่ได้มาวิเคราะห์โดยรวมคะแนนความพยายามเพื่อความสำเร็จของนิสิตแต่ละคน จากนั้นเรียงลำดับคะแนนจากต่ำไปสูง

2. แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสองกลุ่มย่อยโดยการแบ่งเป็นกลุ่มต่ำและกลุ่มสูง ดังนี้

กลุ่มต่ำ หมายถึง กลุ่มนิสิตที่มีคะแนนความพยายามเพื่อความสำเร็จอยู่ในช่วง 25% ของคะแนนต่ำสุด

กลุ่มสูง หมายถึง กลุ่มนิสิตที่มีคะแนนความพยายามเพื่อความสำเร็จอยู่ในช่วง 25% ของคะแนนสูงสุด

3. นำคะแนนทั้งสองกลุ่มมาทดสอบค่าที (t-test) เพื่อวิเคราะห์ข้อกระทงแต่ละข้อถึงความสามารถในการจำแนกกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ

จากการวิเคราะห์กลุ่มสูงกลุ่มต่ำมาตรวจความพยายามเพื่อความสำเร็จ ได้ข้อกระทง 18 ข้อ ดังตาราง ก ในภาคผนวก ก

วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร

1. คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เมื่อวิเคราะห์ 20 ข้อ คือข้อกระทงที่ 1-20 กับกลุ่มตัวอย่าง นิสิตปริญญาตรี 60 คน พบว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .8317 ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 18 ข้อ

2. นำข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 18 ข้อ ไปวิเคราะห์ซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม พบว่าได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ 18 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .8526 ดังตาราง ข ในภาคผนวก ก
เมื่อคัดเฉพาะข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ทั้งสองวิธี มาตรวจความพยายามเพื่อความสำเร็จได้ข้อกระทง 18 ข้อ ดังตาราง จ ในภาคผนวก ก

การวิเคราะห์ความตรงของมาตรย่อยความพยายามเพื่อความสำเร็จ

ผู้วิจัยหาความตรงโดยวิธีรู้กลุ่มตัวอย่าง (known group) กับนิสิตแพทย์ 30 คน และนิสิตครุศาสตร์ 30 คน พบว่า นิสิตแพทย์มีคะแนนความพยายามเพื่อความสำเร็จสูงกว่านิสิตครุศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความพยายามเพื่อความสำเร็จของนิสิตแพทย์ และนิสิตครุศาสตร์

นิสิต	จำนวน	ความพยายามเพื่อความสำเร็จ		t
		M	SD	
แพทย์	30	57.10	9.87	2.60**
ครุศาสตร์	30	50.83	8.73	

** p<.01

มาตรฐานของความไม่อดทน-ความหงุดหงิด

นำมาตรฐานความไม่อดทน-ความหงุดหงิดไปใช้กับนิสิตปริญญาตรี ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2540 จำนวน 60 คน นำคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์รายข้อ (Item analysis) ใช้วิธีวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ กำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 และวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร (Corrected Item-total Correlation) โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

วิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ

- นำคำตอบที่ได้มาวิเคราะห์โดยรวมคะแนนความไม่อดทน-ความหงุดหงิดของนิสิตแต่ละคน จากนั้นเรียงลำดับคะแนนจากต่ำไปสูง
- แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสองกลุ่มย่อยโดยการแบ่งเป็นกลุ่มต่ำและกลุ่มสูง ดังนี้
กลุ่มต่ำ หมายถึง กลุ่มนิสิตที่มีคะแนนความไม่อดทน-ความหงุดหงิดอยู่ในช่วง 25% ของคะแนนต่ำสุด
กลุ่มสูง หมายถึง กลุ่มนิสิตที่มีคะแนนความไม่อดทน-ความหงุดหงิดอยู่ในช่วง 25% ของคะแนนสูงสุด
- นำคะแนนทั้งสองกลุ่มมาทดสอบค่าที (t-test) เพื่อวิเคราะห์ข้อกระทงแต่ละข้อถึงความสามารถในการจำแนกกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ
จากการวิเคราะห์กลุ่มสูงกลุ่มต่ำมาตรฐานความไม่อดทน-ความหงุดหงิด ได้ข้อกระทง 23 ข้อ ดังตาราง ค ในภาคผนวก ก

วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้อกระทงอื่นทั้งหมดของมาตร

1. คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เมื่อวิเคราะห์ 27 ข้อ คือข้อกระทงที่ 21-47 กับกลุ่มตัวอย่าง นิสิตปริญญาตรี 60 คน พบว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .8463 ได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 21 ข้อ
2. นำข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 21 ข้อ ไปวิเคราะห์ซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม พบว่าได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพ 21 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .8702 ดังตาราง ง ในภาคผนวก ก

เมื่อคัดเฉพาะข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ทั้งสองวิธี มาตรย่อยความไม่อดทน-ความหงุดหงิดได้ข้อกระทงทั้งสิ้น 21 ข้อ ดังตาราง ฉ ในภาคผนวก ก

การวิเคราะห์ความตรงของมาตรย่อยความไม่อดทน-ความหงุดหงิด

ผู้วิจัยใช้วิธีการหาความตรงร่วม (Concurrent Validity) ระหว่างมาตรย่อยความไม่อดทน-ความหงุดหงิด กับมาตรวัดความโกรธของ Spielberger และคณะ (1986) จำนวน 10 ข้อ เนื่องจากมีงานวิจัยที่ระบุว่าความโกรธมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบความไม่อดทน-ความหงุดหงิดของพฤติกรรมแบบเอ (Edwards และ Baglioni, 1991; Burns และ Bluen, 1992) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตแพทย์ 67 คน พบว่า ความไม่อดทน-ความหงุดหงิดมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับความโกรธ .5135 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .001

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำมาตรวัดอัตโนมัตินักเทนเนสซี จำนวน 100 ข้อ และมาตรวัดพฤติกรรมแบบเอ ซึ่งประกอบด้วยมาตรย่อยความพยายามเพื่อความสำเร็จ จำนวน 18 ข้อและมาตรย่อยความไม่อดทน-ความหงุดหงิด จำนวน 21 ข้อ ที่ผ่านการวิเคราะห์คุณภาพแล้ว รวม 39 ข้อ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง คัดเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวนทั้งสิ้น 200 ชุด ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมด 30 วัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ เอส พี เอส
เอส พี ซี พลัส (SPSS/PC+) สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

ข้อที่ 1-4 ใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ กำหนดหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน

ข้อที่ 5 ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance)

และทำการทดสอบการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีของ Duncan